

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

10. Adolescentem vi è religione rapiens, à Iudice negligente, & injusto non damnatus, ad diuinæ justitiæ sententiam euocatus, risum amarum amarâ morte luit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

tionem non posco, sed te iam, calo teste, ad diuina maiestatis tribunal cito, ut illic facti rationem reddas. Percussit hæc citatio animum Proregis vehementer, altamque ei plagam incussit; qui, ut bilem cum verbis exoneraret, dixit: *I, nunc, bipedum nequissime; I, Pegaseo volatu, ad Cerberum: Tuam ego appellationem, nec hili facio; tu ad Phlegethontem abi.* His verbis vtrinque commutatis, Episcopus, cum socio, strangulatus ad cælum, Prorex ad Limiriensem urbem ijt. Nō ita diu post accidit, ut Prorex cum Barone, animi causa, in campos exspaciaretur. Et peruenit ad eum ipsum locum, in quo duo Martyres laqueo interempti pependunt. Ibi Baronem compellans: *Ecce, ait falsum Prophetam, qui ad Dei iudicium me citauit; cum anima illius iam caleat in flamma, corpus putrescat in furca.* Hæc Prorex, inscius, quàm tenui filo sua quoque tunc vita penderet. Nam correptus morbo, qui animam eius, decimo quarto, ab eo, quo ad iudicium vocatus est, die, ad Rhadamantum expulit. verè sensit, ridentes à Deo irrideri, rectiusque se facturum fuisse, si quod Martyri falsò prædixit, sibimet ipsi cecinisset, ac in tempore respuisset. Sed, ut D. Gregorius ait, *habet hoc prauorum malitia, ut cum vera in se flere mala renuit, fingat aliena: Nam, quasi solatio facinoris vitur, si, falsis vocibus, & vita corripientis inquinetur.*

S. Gregor.
lib. 10. Moral.
c. 3.

X.

Thom. Cantiprat.
lib. 2. Apum. c. 35.
§. 2.

Alterius etiam causâ, vadimonium constituit, apud doctum & probatæ fidei scriptorem, alius; de quo eiusdem temporis author ita scribit: *Monasterium S. Iacobi, apud Leodium, notum multis est & acceptum. Istud quidam adolescens consobrinus maioris Præpositi, causa deuotionis & religionis, intravit. Quod ut audiuit Præpositus, indignè tulit: mandat Abbati remitti consobrinum, per clericos: renuit ille. Tunc Præpositus, forti manu collecta satellitum, intrat violenter cœnobium, rapit iuuenem & nudatum Sancto habitu, induit seculari. Abbas ergo Monasterij, collectis primoribus ciuitatis, Episcopo queritur, & totum clerum, pro tantis iniurijs, interpellat. Hoc cum indignanter vix vellet audire Episcopus, & Abbatem potius duris verbis impeteret: flexis Abbas genibus, cum moderamine verborum, dixit Præposito: *Iudicem contra te, o Præposite, in terra habere non possum, & ideo contra te Deum summum iudicem interpello, ut infra 40. dies uterq; nostrum compareat, coram illo, sententiam pro meritis acceptans. Ad hoc Præsul cachinnans cum suis irrisit hominem atq; spreuit, & repulit exprobratum. Quid plura? 40. die, circa nonam, mortuus est dictus Abbas: & cum pro eo solemniter pulsaretur, sedens in balneo Præpositus, quesivit**

quesiuit à circumstantibus, quid hoc esset? Mox quidam ingrediens, & requisitus de sonitu campanarum, respondit, Abbatem S. Iacobi modo esse defunctum, & pro eo pulsationem fieri tam solemnem. Illico recordatus Præpositus, quadragesimam diem esse, qua se citatum, coram summo iudice, audierat ab Abbate, consternato animo, dixit suis, citò videte, quid faciam, mortuus ego sum: comparere me hodie summi iudicis conspectibus oportebit. Nec mora, post verba hæc, cum balneum egredi festinaret, in astantium manibus, cum diro eiulatu, & vocibus, expirauit; ibi procul dubio respondere compulsus, ubi causarum strepitus cessant, iurisperitorum aduocatio conticescit; ubi nec preces, nec precium liberabunt, ubi nec interlocutoria iudicis sententiam protelabunt. Clarè hinc perspicitur, etsi iudices, in hoc Mundo, officio suo defint, non tamen deesse Deum, qui iudicet; eumque Præpositis, ac Principibus longè esse potentiorum.

Socrates sapientiæ, apud profanos, simulachrum, teste Xenophonte ac Eusebio, hanc pronunciauit sententiam, cognitionem futurarum rerum, que in potestate Dei sunt, non esse hominibus procurandam: neque enim posse homines eas res cognoscere, nec Deo gratum esse, si que ille occultauit, ea mortales velint nimis studiè curiosè cognoscere. Immo & ipse Christus, cum discipuli eius curiosa interrogarent, dicentes: Quando hæc erunt? ad quæstionem hanc non respondit, statim ad signa aduentus sui transgressus: alia autem vice, apertè dixit: Non est vestrum, nosse tempora vel momenta, que Pater posuit in sua potestate. Abdita nimirum, & soli Deo reseruata huiusmodi euentorum cognitio est, quæ ex libera vel Dei, vel etiam hominum pendent voluntate. Quis nostrum docere audeat, vel se scire præsumat, quod Deus ille magister, nec eos discipulos docuit, à quibus presentibus interrogatus est presens; nec illi tunc sancti magnique doctores Ecclesiam docere potuerunt? Ita planè est, si de ordinario agendi modo loquamur. Extra ordinem, si nulli eiusmodi futura præsciuerunt, quid erit de Prophetis sentiendum? Quemadmodum igitur Prophetis, ita etiam multis alijs Deus futura quædam reuelauit; immo & ipsas mortes, ac horam mortis eorum: vt

XI.

Xenophon. lib. de dictis & factis Socratis. Euseb. l. 14. de Præpar. c. 4. Matth. 24. 4.

Act. 1. 7.

S. Augustin. epist. 80.

S. Greg. l. 4. dialog. c. 36. Ib. cap. 16. & homil. 38. in Euang. Rupert. in c. 12. Matth. 5.